

качение! Нашитѣ бащи и родители не сж говедари и овчари, ами сж заможни търговци! Тѣ сж учили въ добри училища и знаятъ разни езици. Майкитѣ ни изработватъ шаяци, аби, чорапи, ржкавици, съ които обличатъ цѣлия Анадолъ. Такива трудолюбиви люде не сж варвари. Да се защитимъ!“ Единъ отъ българитѣ казалъ, че преди години било образувано отъ Иванъ Добровски едно дружество подъ име: *славяно-българско дружество*. Да го възстановимъ! Съгласили се всички.

И така, щомъ нѣкой учитель или другъ грѣкъ кажелъ на българчетата: „Вие сте *елини*!“ Тѣ скоквали и извиквали: „Не, ние сме *славяно-българи*!“ По този начинъ тѣ се бранѣли отъ обиди и подигравки.

Въ андроското училище пристигнали и Иларионовитѣ братя, Никола и Димитъръ. Съ тѣхъ българитѣ се засилили още повече и се насърдчавали въ народната си съвѣсть.

Иларионъ въ Атина.

Единъ день, презъ 1838 г., българчетата се ядосали на андроскитѣ учители, напустнали училището на Каири и се премѣстили въ Атина, гдето постѣпили въ класическата гимназия. Въ тая гимназия Иларионъ училъ три години (1838—1841) заедно съ двамата си братя и 9—10 други българчета, дошли на учение изъ разни градове на България (Казанлъкъ, Свищовъ, Калоферъ, Батакъ, Битоля и други). Между всички българчета Иларионъ се издигналъ като най-силенъ ученикъ и взелъ първо мѣсто. Но и въ Атина учителитѣ много пѣти настоявали предъ българчетата да се наричатъ *елини*, вмѣсто българи. Иларионъ настоялъ да се основе въ Атина славяно-българско дружество за защита. Той билъ избранъ за председателъ и работѣлъ добре. Но една мисль безпокоила Илариона, и затова взелъ да мисли да се премѣсти на учение въ Русия. Ала нѣмалъ за това срѣдства, та решилъ да се завърне въ Елена и